
Dokument zasedanja

B8-0439/2017

22.6.2017

PREDLOG RESOLUCIJE

k vprašanju za ustni odgovor B8-0319/2017

v skladu s členom 128(5) Poslovnika

o oblikovanju ambiciozne industrijske strategije EU kot prednostne naloge za rast, delovna mesta in inovacije v Evropi
(2017/2732(RSP))

Angelo Ciocca, Nicolas Bay, Jean-Luc Schaffhauser, Lorenzo Fontana
v imenu skupine ENL

Resolucija Evropskega parlamenta o oblikovanju ambiciozne industrijske strategije EU kot prednostne naloge za rast, delovna mesta in inovacije v Evropi (2017/2732(RSP))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju členov 145 do 150 in člena 173 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU),
  - ob upoštevanju vprašanja za ustni odgovor Komisiji o oblikovanju ambiciozne industrijske strategije EU kot prednostne naloge za rast, delovna mesta in inovacije v Evropi (O-000047/2017 – B8-0319/2017),
  - ob upoštevanju člena 128(5) in člena 123(2) Poslovnika,
- A. ker smo od sedemdesetih let 20. stoletja dalje v vseh razvitih gospodarstvih priča bolj ali manj naglemu zmanjšanju delovnih mest v proizvodnji; ker je deindustrializacija pojav, ki je nastal pred izbruhom gospodarske globalizacije v devetdesetih letih, vendar je globalizacija pospešila njegovo širitev;
- B. ker danes v številnih razvitih gospodarstvih industrija zaposluje celo manj kot 10 % delovne sile, kar je le nekaj več kot v začetni fazi industrializacije na prehodu v 20. stoletje; ker to pomeni, da so razvita gospodarstva postala zgolj uvozniki poceni industrijskih proizvodov, katerih proizvodnja je bila preseljena v države v razvoju;
- C. ker sta zaradi digitalizacije za gospodarske pobude, tudi kadar so uspešne, danes značilni nizka intenzivnost delovne sile in visoka stopnja specializacije; ker bo imela digitalizacija proizvodnih procesov v kratkem velike posledice za sedanje poklicne profile v industriji in na drugih področjih; ker bo to povzročilo strukturne spremembe na trgu, kar bo vodilo zlasti v večjo razdrobljenost in neenakost tipologij dela in posledično tudi dohodka, socialnega varstva in poklicnih možnosti;
- D. ker so makroekonomska neravnovesja v Uniji, ki so se poslabšala zaradi članstva v euroobmočju in varčevalnih ukrepov, povzročila beg človeškega kapitala oziroma beg možganov z negativnimi posledicami za šibkejše države, zaradi česar so njihova gospodarstva strukturno odvisna od močnejših držav;
- E. ker je EU glede industrijske politike pristojna le za podporo; ker je namen ukrepov EU na tem področju zgolj konkurenčnost¹, kar pomeni, da se spodbuja merkantilizem, ki temelji na nizkih proizvodnih stroških (plačah) in ničnem domačem povpraševanju; ker je očitno, da ta model ne ustreza gospodarstvom vseh držav članic v enaki meri, v nekaterih primerih pa tudi ne spoštuje njihovih ustavnih določb;
- F. ker financiranje Unije ne more zagotoviti učinkovite zaščite pred negativnimi pretresi, saj je vezano le na parametre velikosti in ne na temeljne makroekonomske parametre, in ker se finančna sredstva dodeljujejo za strukturne in ne za konjunkturne namene;

---

¹ Člen 173(1) PDEU.

- G. ker je v luči sedanjih dolgoročnih gospodarskih trendov in procikličnih politik, ki jih je sprejela EU, jasno, da je cilj, ki si ga je določila sama EU, da bo do leta 2020 industrija ustvarila vsaj 20 % njenega BDP, nedosegljiv, enako kot cilja o polni zaposlenosti in ekonomski, socialni in teritorialni koheziji;
- H. ker je evropsko omejevanje proračuna osiromašilo infrastrukturo v številnih državah članicah, tudi osnovno javno infrastrukturo, kot so šole, bolnišnice, policijske postaje in prometna omrežja;
- I. ker so brez jasnega ločevanja med tradicionalnim bančništvom in naložbenimi bančnimi dejavnostmi banke dajale prednost finančnim in špekulativnim dejavnostim ter tako gospodarstvo prikrajšale za posojila, potrebna za ustrezne zasebne naložbe v industrijo; ker je politika na področju bančne unije (skupaj z monetarno politiko Evropske centralne banke) stanje še poslabšala;
- J. ker učinkovita industrijska strategija zahteva usklajeno politično ukrepanje na več področjih: infrastruktura, trgovina, energija, zaposlovanje, raziskave in razvoj ter javne in zasebne finance;
1. meni, da je temeljita ponovna industrializacija, tj. vrnitev proizvodnje, pogoj za gospodarsko rast, zaposlovanje in inovacije;
  2. poudarja dejstvo, da je proizvodnja na kraju samem ključni dejavnik, da bo sedanja digitalna revolucija trajnostna in da bodo lahko vsi izkoristili njene prednosti, saj omogoča nove priložnosti za poklice, ki postajajo sčasoma zastareli; prav tako poudarja, da mora vsaka država članica ponovno pridobiti možnost, da tistim, ki se ne uspejo ponovno vrniti na trg dela, zagotovi ustrezno socialno varnost;
  3. poziva Komisijo, naj sprejme ukrepe trgovinske politike, ki bodo odvrčali od uvoza proizvodov in storitev iz preseljenih obratov; meni, da bi bili ti ukrepi še učinkovitejši, če bi tudi države članice sprejele spodbude, namenjene vrnitvi proizvodnje in ohranitvi obstoječe proizvodnje na kraju samem;
  4. meni, da je treba najprej sprejeti trdno nacionalno politiko za srednjeročne in dolgoročne javne naložbe v infrastrukturo, prenavo obstoječih javnih in zasebnih stavb (tudi za izboljšanje energetske učinkovitosti), restavriranje in ohranjanje kulturne in arhitekturne dediščine (na primer zaščita pred naravnimi nesrečami ali hidrogeološko nestabilnostjo), sanacijo in posodobitev osnovne infrastrukture (šole, bolnišnice, policijske postaje, ceste in železnice, letališča, pristanišča itd.); prav tako meni, da so prednostne tudi politike za naložbe v sektor luksuznih izdelkov;
  5. ugotavlja, da finančna sredstva Unije, čeprav naj bi bila v osnovi instrument za izravnavo neravnovesij med državami članicami, v praksi povečujejo ta neravnovesja, saj se dodeljujejo prek dvojnega načela sofinanciranja in pogojevanja; ugotavlja, da gre za zelo varljiv mehanizem, s katerim EU izvaja nadzor nad politiko porabe v državah članicah; meni, da sredstva Unije niso najprimernejši instrument za oblikovanje učinkovite strategije ponovne industrializacije, za razliko od javnih in zasebnih naložb; poziva k sprostitvi naložb držav članic, za katere veljajo evropske proračunske omejitve;

6. meni, da je treba ustvariti najboljše pogoje, da se javne naložbe dopolnijo z ustrezno mobilizacijo zasebnih naložb; v zvezi s tem poudarja, da je treba jasno ločiti med tradicionalnim bančništvom in investicijskimi bančnimi dejavnostmi;
7. opozarja Komisijo in Svet, da za Unijo velja, da „je izključena kakršna koli harmonizacija zakonov in drugih predpisov držav članic¹“ na področju industrije;
8. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji ter vladam in parlamentom držav članic.

---

¹ Člen 173(3) PDEU.